

Họ và tên: Nguyễn Bảo Long

Mã sinh viên: 223001756

Lớp: CNTT D2023B

Khoa: Toán – CNTT

Thanh xuân mang màu xanh của kỷ luật

Ngày cuối cùng ở Cơ sở 2, nắng vẫn trải vàng lên những dãy nhà cấp bốn thấp thoáng sau hàng cây bàng quen thuộc. Thao trường im hơn mọi ngày, chỉ còn tiếng gió lùa qua những tán lá đã úa. Tôi ngồi trên bậc thềm nhìn về phía sân tập — nơi chúng tôi từng tập đội hình, từng giờ tay chào cò dưới cái nắng gắt của những buổi sáng tháng Tư. Giờ chỉ còn lại những dấu giày lấm bụi, và những kỷ niệm chưa kịp đặt tên.

Bên kia, khu canteen vẫn mở cửa, mùi cơm trưa và tiếng muôi chạm vào nồi vang lên thân thuộc. Nơi ấy từng là điểm hẹn của chúng tôi sau mỗi buổi học quốc phòng — nơi mồ hôi còn đọng trên trán, áo ướt sũng nhưng ai cũng cười, bàn tán về bài tập, về cú đá Taekwondo chưa chuẩn, hay về những lần bị nhắc “đứng thẳng hàng vào!”. Giờ đây, những âm thanh đó bỗng hóa thành nhịp nền cho một bản nhạc chia ly nhẹ nhàng.

Tôi nhớ cây súng tập lạnh ngắt trong tay, chiếc mũ tai bèo rộng vành che nắng mà vẫn để lại vệt râm trên má. Những vật dụng tưởng chừng vô tri ấy, giờ lại như có linh hồn — chúng đã cùng chúng tôi đi qua những buổi sáng dậy sớm, những trưa nắng cháy và cả những chiều mưa bất chợt. Mỗi vết xước, mỗi hạt cát dính trên giày đều kể lại một phần tuổi trẻ của chúng tôi — vừa vụng về, vừa rực rỡ.

Khi tiếng xe lớn vang lên, báo hiệu giờ rời khu huấn luyện đã đến, tôi ngoảnh nhìn lần cuối. Sân Taekwondo trống không, cột cờ sừng sững giữa nền trời. Trên cao, lá cờ Tổ quốc tung bay rực đỏ trong gió — giản dị mà uy nghi, như chứng nhân của những ngày rèn luyện. Tôi lặng người giây lát. Trong sắc đỏ ấy, tôi thấy lại chính mình của tuổi hai mươi — trẻ trung, kỷ luật và đầy tự hào.

Cơ sở 2 của Trường Đại học Thủ đô Hà Nội — mảnh đất nhỏ giữa vùng gió nắng, giờ trở thành một phần trong ký ức mà mỗi khi nhớ lại, tôi vẫn nghe thấy tiếng cười vang vọng trên thao trường, và thấy mình của ngày ấy — trong bộ quân phục xanh, giữa hàng cây, tuổi trẻ còn nguyên mùi nắng.

“Có những nơi, không cần ở lại lâu, chỉ cần một mùa thanh xuân đi qua, cũng đủ để in dấu trong đời.”